

DOT HUTCHISON

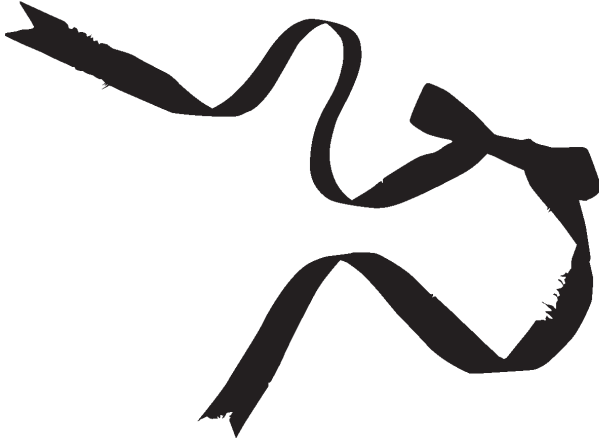
ELTŰNŐ
ÉVSZAK

fine
selection

adrenalin

NŐI PSZICHO THRILLERÉK!

DOT HUTCHISON

ELTŰNŐ
ÉVSZAK

A GYŰJTŐ-SOROZAT IV. RÉSZÉ

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

Robertnek és Stacynek

*– amiért megválaszoltátok minden jogi kérdésemet,
amikre nem akartam rákeresni a neten.*

Köszönöm, hogy még mindig nem húztatok le a listátokról!

1

– **ELIZA, SEGÍTS, KÉRLEK!**

Cassre nézek.

– És miben is?

– Áruld el, miért van oda Mercedes annyira a napraforgókért!

Csapatunk harmadik tagja, aki eddig a napraforgókat rendezgette a vázában, félbehagyja a műveletet, és az asztalom felé fordul, ahol Cass meg én ülünk.

– Cass, mióta is ismersz engem? Eddig eszedbe sem jutott megkérdezni?

Cass megvonja a vállát, és mint általában, ehhez a mozdulathoz is a teljes testét használja. Még a szék is, amin a lábunkat pihentetjük, megmozdul ettől a nagy lendülettől.

– Nem is tudom, sosem tűnt olyan fontosnak, hogy rákérdezzek.

– És most az?

– Nem, de most unatkozom, és neked megint egy rakás virágod érkezett.

Most már nem figyelek oda rájuk – már azelőtt is így csipkelődtek, hogy én beléptem volna az életükbe –, inkább megnézem a telefonomon, hogy hány óra van, majd a szoba másik végében álló üres íróasztalra pillantok. Bran késik.

Márpedig Bran *sosem* késik. Sőt, kényszeresen korán érkezik mindenhová.

– Azért szeretem a napraforgókat, mert mindig a nap felé nyújtóznak.

– Ó, istenem, te meg a metaforáid!

Oké, valójában nem azért várom, hogy beessen végre Bran, mert annyira aggódom, inkább azért, hogy a hirtelen megjelenése félbeszakítsa ezt a baráti civakodást. Cassandra Kearney és Mercedes Ramirez az FBI Akadémián ismerkedtek meg tizenhárom évvel ezelőtt, aztán mindketten a Kiskorúak Ellen Elkövetett Büntettek Osztályára kerültek. Hosszú ideig más-más csoportban dolgoztak, de úgy egy évvel ezelőtt sor került egy nagy átszervezésre a teljes részlegen, hogy a nagyobb munkaterhelésű csapatok munkáját megkönnyítsék, és az egységünk vezetője, Vic Hanoverian úgy döntött, jól jönne nekünk egy negyedik tag. Ő szerezte nekünk Casst, aki még két évvel korábban egy különösen kemény és személyes ügy kapcsán dolgozott velünk. A kiskorúakat érintő ügyekre specializálódott quantíciók közül az ő temperamentuma passzol leginkább hozzánk, szólt a főnök indoklása.

Láthatóan próbálta visszafogni magát, hogy ne röhögjön. Az teljesen egyértelmű, hogy mi vagyunk Vic kedvenc csapata, ennek pedig a legfőbb oka az, hogy Bran és Mercedes a társai voltak, mielőtt előléptették volna, de hogy szeret minket, nem jelenti azt, hogy nem szeret minket néha piszkálni. Illetve leginkább Brant, ha őszinte akarok lenni.

Bran már így is túlerőben volt velem és Mercedesszel szemben. Cass elég reménytelen helyzetet teremtett.

– Eliza? Eliza!

Cass könyökkel oldalba bök, amitől összerezzenek.

– Mi van?

– Te mit gondolsz?

– Hogy mit gondolok? Mit gondolok ööö... arról a dolgról, amiről fogalmam sincs, mivel nem figyeltem?

Mindketten kuncognak, Mercedes a fejét rázza.

– Helyzetfelismerés, Sterling. Próbálj meg gyakorolni egy kicsit!

– Szóval mit gondolok... miről is? – Inkább rákérdezek, mint hogy valódi választ adjak.

– Szerinted Mercedes egy napraforgó? – ismétli meg Cass.

– Tudod, ez pontosan az a fajta beszélgetés, ami miatt rémálmai szoktak lenni.

Átnéznek Bran asztalára, mire mindketten nevetésben törnek ki. Még csak meg sem kell kérdezniük, hogy kire gondoltam. Megnyugtató ez a csapatdinamika, még akkor is, ha néha inkább kicsit ijesztő. Amikor elvégeztem az akadémiát, visszakerültem Coloradóba, a denveri irodába. Anyám megkönnyebbült – ha már mindenképp ilyen veszélyes, abszolút nem nőies pályára *kell*t lépnem, akkor ott legalább élőben tudott nyafogni nekem emiatt –, én viszont egy kicsit csalódott lettem. Nem volt elég a tizenhét hét az akadémián, hosszabb időre akartam valami új és távoli helyen lenni. Aztán úgy négy évvel ezelőtt kaptam egy ajánlatot, hogy átigazolhatok ebbe a csapatba. Beletelt egy kis időbe, amíg mindannyiunknak sikerült alkalmazkodnia.

– A táskája itt van – jegyzi meg Mercedes. – Nézd, kilóg az íróasztal mögül!

Hú, tényleg.

– Benn lenne Vicnél?

– Vagy Yvonne-nál, ha valami elromlott, és lehet, hogy még mindig az adatokat próbálják kimenteni. Yvonne az irodájában van?

Cass meg én erőt veszünk magunkon, hogy megnézzük az irodáját, de az ajtó zárva van, és mivel nincs rajta ablak, fogalmunk sincs, hogy a csapat műszaki elemzője bent van-e, vagy sem.

– Szóval, Eliza, feltetted már a ruhát a Market-place-re? – kérdezi Cass.

– Ha adok neked egy villát, elmész játszani a konnektorral?

Gonoszul vigyorog rám.

Mielőtt bármelyikük is további javaslatokat tehetne a soha nem viselt esküvői ruhámmal kapcsolatban, kitarul Vic irodájának ajtaja. Az iroda egy emelettel feljebb van, mint mi, és egy rámpán át lehet feljutni oda, ami felúton a tárgyalóterem felé kanyarodik. Vic kilép, és a korlátnak támaszkodik.

– Jó reggelt, hölgyeim!

– Jó reggelt, Charlie! – kántáljuk mindhárman.

Általában mosolyogni szokott ezen, és azt mondja, ezt tartogassuk Eddison számára.

Ma azonban...

– Van egy ügyetek. Helyi. Richmondban.

Összenézünk, majd visszafordulunk hozzá. Mercedes azt mondja, amit valószínűleg mindannyian gondolunk.

– Oké?

– Eddison csatlakozik hozzátok a kocsinál. Watts csapata veszi át a vezetést, de ti is velük fogtok dolgozni.

Eddison – azaz Bran – távolléte hirtelen új, nyugtalanító érzéssel tölt el.

– Emberrablás, ugye? – kérdezek rá. – Egy kislányról van szó?

– Yvonne mindjárt átküldi az aktákat. Épp most címkézi fel az utolsó beérkezett információkkal.

Ami azt jelenti, hogy igen, de nem akarja, hogy pletykáljanak az emberek.

Lecsusszanok az asztalomról – Cass ugrik, mert túl alacsony ahhoz, hogy biztonsággal le tudjon csusszanni –, aztán mindhárman összeszedjük, amire szükségünk van, alig harminc másodperc alatt. Helyi, szóval nincs szükség táskára. Szükség lesz azonban kabátra, mivel október vége van. Egyikünk sem szereti a terepen cipelni a táskáját, ha elkerülhető, de a kocsiban hagyni őket ugyanolyan kényelmetlenséggel jár, így ami nem fér el az övünkön lógva, azt a nadrág- és kabátzsebekbe pakoljuk, amik ettől úgy dudorodnak, akár a mókus pofája.

A liftben pittyeg a tabletünk – beérkezett az akta. Megnyitom az enyémet.

– Brooklyn Mercer – olvasom hangosan. – Fehér, nyolcéves, szőke hajú, kék szemű. eltűnés napja... tegnap.

Cass felnyög.

– Tegnap? És csak most hívnak be minket?

– eltűnt, miközben... ó, basszus... délután hazafelé sétált az iskolából.

– *Mierda*¹.

Megnyomom a lift stopgombját, mire a felvonó döccenve megáll.

– Miért mindig liftben? – töpreng Mercedes.

– Sterling?

– Csak... egy perc! – Egyik kezemmel a hajamba nyúlok, hogy ellenőrizsem, még mindig a szorosan befont, kissé szigorú kontyban van-e.

November 5-én, alig másfél hét múlva lesz a huszonötödik évfordulója annak a napnak, amikor a nyolcéves, szőke hajú és kék szemű Faith Eddison eltűnt, miközben hazafelé tartott az iskolából, és aztán soha többé nem látták. Amikor Bran ránéz majd a Brooklyn

¹ basszus (spanyol)

Mercerről készült képekre, akaratlanul is a saját hűgát fogja látni benne. Az évnek ebben az időszakában, amikor egy ilyen ügyről van szó, nem tudok másra gondolni, mint arra: vajon mennyi időnek kell még eltelnie, hogy többé ne Faitht lássa, amikor rám néz.

És hogy vajon azóta is őt látja-e bennem, hogy három évvel ezelőtt jártunk.

Felengedem a stopgombot, mire a lift újra mozgásba lendül.

– Azt hiszem, tudjuk, miért Watts kapta az ügyet – sóhajtok. – Eddison meg én peremmunkára leszünk ítélve. Én túlságosan hasonlítok rá, ő pedig túlságosan érintett az ilyen ügyekben.

Mercedes megböki a lábamat.

– Vic nem tenne rá minket erre az ügyre, ha nem lenne biztos benne ő is, meg Eddison is, hogy képesek kezelni a helyzetet. Mi pedig itt vagyunk neki, hogy támogassuk.

Cass bólint.

– Támogatni fogjuk, Watts pedig nem fogja hagyni, hogy Eddison túl messzire menjen.

Majd meglátjuk, gondolom. De néha csak akkor ismerjük fel, hol húzódnak a határaink, ha már átléptük őket.

2

AHOGY VIC MONDTA, EDDISON A KOCSINÁL VÁR RÁNK. Szolgálaton kívül nekem csak Bran, a pasim. De most, ahogy Cassból Kearney, Mercedesből meg Ramirez lesz, ő Eddisonná válik: ő Charlie, mi meg az angyalai. És ha jól látom, momentán utálja az egész kibaszott világot.

Bár ez a hozzáállás egyébként sem áll távol tőle. Nagyon figyel arra, hogy kordában tartsa a dühét, rém keményen dolgozik azon, hogy csak a megfelelő vagy hasznos irányba terelje, de ez a düh sokkal régebben kavarg a felszín alatt, mint ahogy ismerjük. Huszonöt éve, ahogy az anyja mondta, és nem nehéz kitalálni, hogy Faith eltűnése váltotta ki.

Már a terepjáróban ül, a kormány mögött, amit olyan erővel szorít, hogy a kezén kifehérednek a büttyök. A rádiót nem lehalkította, hanem kikapcsolta. Én mellé ülök be, előre, Kearney és Ramirez pedig hátra. Kearney az egyetlen, aki kényelmesen elfér Eddison mögött; mert ő nagyon alacsony.

A parkolózint felé félúton Watts csapata kettéválik, és beszállnak két ugyanolyan fekete terepjáróba, mint a miénk. Cass régi csapata, igazából; ez az első ügy, amin velük dolgozunk, amióta Cass hozzánk került. Eddison hagyja, hogy ők hajtsanak ki elsőként, és el is indulnak, mi pedig követjük őket Richmond felé, mint egy kis díszmenet. Néhány percig kellemetlen csend uralkodik a kocsiiban.

Újra megnyitom a táblagépemet, és megköszörülöm a torkomat.

– Brooklyn Mercer. Ő meg a szomszéd kislány általában a szomszéd gyerek idősebb testvérével sétáltak haza az iskolából.

Eddison olyan erősen szorítja meg a kormánykereket, hogy az egyik ujjperce roppan egyet.

Kis idő elteltével folytatom.

– A szomszéd fiú, Daniel tegnap kiránduláson vett részt, és csak este ért vissza az iskolába. A húga, Rebecca, ebéd előtt hazament, mert rosszul érezte magát. Megállapodtak, hogy elmennek majd Brooklynért, de a dolog valamiért meghiúsult. Meg kell kérdeznünk, mi történt pontosan.

– A szülei? – csattan fel Eddison feszülten.

– Mindketten dolgoztak. Brooklyn általában vagy addig vár Rebeccával, amíg valamelyik szülő haza nem ér, vagy jól bezárkózik. Az ajtók belső oldalán lánczárak vannak, így senki nem tud csak úgy bemenni, amikor a gyerek egyedül van otthon.

– Mikor vették észre, hogy eltűnt? – kérdezi Kearney hátulról.

– Nyolc órakor. A szülei későn értek haza, és csak otthon jöttek rá, hogy egyikük sem ment el Brooklynért. Megkérdezték a szomszédokat, ők elmentek-e, de nem, ők sem.

– Mikor hívták a rendőrséget?

– Fél tízkor. Először átkutatták a házat meg az iskolát, hogy megnézzék, nem esett-e le valahonnan, vagy nem maradt-e az iskolában.

– Hunyorogva nézek a képernyőre, ráközelítek egy rendőr beszkenelt, kézzel írt feljegyzésére. – Felhívták az iskola segélyhívó számát, és kapcsolták nekik az igazgatót. Az igazgató és az iskola biztonsági tisztje mindennap végig szokta járni az épületet meg a hozzá tartozó területet, mielőtt hazamennek. Erre tegnap hat óra körül került sor, és nem látták a kislányt.

– Testvérek?

– Egyke. Egy csomó rendőr kiment, körözést adtak ki, és a családtagokkal együtt bekopogtak a környéken mindenkihez. Elvitték Brooklyn fotóját a kórházakba, tűzoltóállomásokra, bevásárlóközpontokba és a helyi hírszerkesztőségekbe is.

Ramirez rákoppint a képernyőjére.

– Richmond csak másfél órányira van; miért nem kapott egyikünk sem AMBER-riasztást telefonon?

– Ööö... – Átlapozom a pár oldalas aktát.

– Nem mindig küldenek riasztást a távolabbi körzetbe, ha nincs okuk feltételezni, hogy az eset túlmegy a helyi területen – válaszolja Eddison.

– Igazából – folytatom, bénázva a biztonsági övvel, ami nem engedi, hogy rendesen hátra tudjak fordulni, és mindhármukat jól lássam – úgy tűnik, hogy egyáltalán nem volt AMBER-riasztás. Nincs gyanúsított, sem jármű leírása, tehát nem felel meg a riasztás kritériumainak. Nincs elég információ ahhoz, hogy azt tudják kérni a lakosságtól, segítsenek az azonosításban.

– Bejelentették az NCMEC²-nek? – kérdezi Ramirez.

– És az NCIC³-nek meg a VCIN⁴-nek is, de csak ma reggel. Úgy tűnik, a nappali műszakos kapitány felháborodva kezdte a munkát ma reggel.

A szemem sarkából látom, ahogy Kearney kinyitja a száját, a vezetőülés felé pillant, de végül mégsem mondja ki, ami a fejében van. Ha

² National Center for Missing & Exploited Children: egy nonprofit magán-szervezet az Amerikai Egyesült Államokban, ami eltűnt és kizsákmányolás áldozatául esett gyermekek segítségével működik közre.

³ National Crime Information Center: az FBI bűnügyi nyilvántartási rendszere.

⁴ Virginia Criminal Information Network: a virginiai állami rendőrség irányítása alatt álló szolgálati létesítmény, amely operatív támogatást nyújt valamennyi bűnügyi igazságszolgáltatási szervezet számára.

valami olyasmire gondolt, amire mostanában én is gyakran szoktam, akkor köze lehet ahhoz, hogy a richmondi rendőrségnél óriási szükség lenne rá, hogy újragondolják az eltűnt gyerekekkel kapcsolatos protokollt. A családok nem tudják – honnan is tudnák –, hogy joguk van azonnal hívni a rendőrséget, már azelőtt is, hogy keresni kezdenék a gyereket. Inkább bosszankodjon a rendőrség egy téves riasztás miatt, mint hogy egy gyerek órákon át ne legyen meg, de a legtöbb ember ösztönösen úgy működik, hogy nem akarja zavarni a rendőrséget, amíg nem tudja biztosan, hogy baj van. Az, hogy Mercerék csak másfél óra múlva telefonáltak, tulajdonképpen nem is olyan szörnyű. Legalább nem vártak *tovább*.

És a családok természetesen azt sem tudják, hogy miután beszéltek a rendőrökkel, fel kellene hívniuk az NCMEC-t is. Az első betelefonálás után pedig a rendőr feladata lenne az, hogy felvigye az eltűnéssel kapcsolatos információkat a virginiai bűnügyi információs rendszerbe. Minél gyorsabban terjednek a hálózaton keresztül a gyerek adatai és személyleírása, annál nagyobb az esély arra, hogy megtalálják.

Brooklyn több mint tizenkét órája eltűnt, mire végre eszébe jutott valakinek, hogy eljuttassa az adatait Richmondon túlra is. Az éjszakai műszak elcseszte a dolgot, méghozzá csúnyán.

– Van bármi jele annak, hogy Brooklyn hazament? – kérdezte Kearney.

– Nincs. A hátizsákja eltűnt, az anyjától kapott üzenet ott volt a pulton, az uzsonnája pedig a hűtőben. Nincs nyoma behatolási kísérletnek egyik ajtó vagy ablak környékén sem. A kocsifelhajtó végén található postaládában pedig volt levél. Hazafelé menet a kislány mindig beviszi, ha érkezett valami.

Eddison nyugtalanul dobol hüvelykujjaival a kormányon.

– Vannak a környéken regisztrált ragadozók?

– Még nem tudom biztosan. Yvonne-nak van itt egy feljegyzése arról, hogy elég sok a luk a nyilvántartásban, de eltart neki egy darabig, amíg szétválogatja bűncselekmények szerint.

A szexuális bűnözők nyilvántartása sok mindent lefed, a betegek-től és erőszakosoktól a részegekig és idiótáig. Amikor az ember megtudja, hogy egy szomszédja is szerepel a nyilvántartásban, azonnal a legrosszabbat feltételezi, ami egy ilyen esetben problémás lehet. Nagyon sok időnk megy el arra, hogy próbáljuk meggyőzni a lakókat: az a fickó, aki részegen pisilt egy sikátorban, és eközben látszott a micsodája, valószínűleg nem az, aki elrabolta a gyereket. Márpedig ezt az időt fordíthatnánk arra is, hogy keressük azt a gyereket.

– A szülei a biológiai szülei? – kérdezi Ramirez.

– Igen. Mindkettőnek ez az első házassága, nem váltak el, együtt élnek.

Ha Brooklynt örökbe fogadták vagy nevelőszülőknél nevelkedett volna, vagy ha az egyik szülő mostoha szülő lenne, a másik biológiai szülő pedig valahol máshol élne, akkor lennének konkrét személyek, akik után elkezdhetünk kutakodni.

Mindannyiunk fejében ott egy lista arról, mi mindenre kell rákérdezni, hogy lássuk, mit tudunk, és mit nem, milyen lehetőségeket zárhatunk ki már rögtön az elején.

Eddison elengedi a kormányt, hogy feljebb vegye a légkondicionálót. Hülyeség vagy sem, de mind kabátban ülünk, ami azt jelenti, hogy a fűtés nem a legjobb ötlet.

– Bármilyen kapcsolódás más esetekhez?

– Semmi olyan, ami nyilvánvaló lenne. Van néhány másik lezáratlan ügy eltűnt gyerekek kapcsolatban, de azok mind régiek. Feltételezett szökések és két eset, ahol a szülők rabolhatták el az áldozatot. Csak kettő olyan eset akad, aminél felmerült, hogy egy idegen

rabolta el a gyereket, de mindkettő több hónappal ezelőtt tűnt el. Egy tizenöt éves lányról meg egy hatéves fiúról van szó.

– Az életkorok nem illeszkednek egy sémába – jegyzi meg Kearney.

– Ahogy a megjelenés sem. A fiú fekete, a lány latin-amerikai. Különböző városrészek, különböző iskolák, különböző társadalmi körök. Semmi közös nincs a kettőben. De Yvonne a biztonság kedvéért mindkettőjük ügyét összeveti Mercerével.

– Milyen a környék? – kérdezi Ramirez. A tabletjén Richmond térképét nézegeti.

– Úgy tűnik, eléggé középosztálybeli – válaszolom. – Főleg családok és gyermektelen párok. Kertek és kocsifelhajtók, külön postaládák, karbantartott közvilágítás és jól kivilágított utak. Elég gazdag ahhoz, hogy legyen saját lakóegyesületük, de leginkább azon dolgozhatnak, hogy limitálják az albérlő egyetemisták számát. Biztos nagyon aktuális ez a téma, mert még a rendőri feljegyzésben is szerepel. Van néhány háztartásbeli anya és egy háztartásbeli apa, de egyébként a legtöbb kétkeresős háztartás vagy egykeresős/egyszülős háztartás, plusz van két ház, amit diákok bérelnek, mindkettőt többen.

– Van Merceréknek háziállatuk?

– Két macska, és egyik sem tűnt el. Megnézzük a helyi állatkereskedéseket és menhelyeket, hátha sor került mostanában különös, emlékezetes örökbefogadásra.

Kearney elkezd bepötyögni valamit a tabletbe, az akta mellé.

– Brooklyn az a fajta gyerek, akit háziállattal el lehetne csábítani?

– Nem tudom. Meg kell ezt kérdeznünk.

A Richmondba vezető út hátralévő részében a rövidke aktát boncolgatjuk, és egymást kérdezzük. Kearney feljegyzi azokat a kérdéseket, amikre nem találtunk választ – meglehetősen sok ilyen akad. Néhány perccel azelőtt, hogy a célállomásra érnének, Watts Eddison

helyett az én munkahelyi mobilomat hívja. Ha Eddison autóban ül, akkor Eddison vezet. Ez alól nagyon kevés és nagyon konkrét kivétel van, mert borzalmasan viselkedik utasként. Bekapcsolom a Bluetooth-kapcsolatot.

– Itt Sterling.

– Készen állsz a feladatokra? – kérdezi Watts, a hangját torzítják az autó hangszórói.

– Igen, asszonyom.

– Jézusom, Sterling, ne hívj asszonyomnak! Ramirez, te legyél a családdal! Te vagy erre a legalkalmasabb ebből a két csapatból. Maradj velük, tartsd őket szóval, és magyarázd el nekik, mit csinálnak a többiek! Amennyire csak lehet, próbáld meg elérni, hogy ne pánikoljanak, vagy legalábbis tartsd őket kordában! Eddison, kérék, tartsd észben, hogy ezek Vic parancsai, nem az enyémeik!

Eddison ajka megrándul. Egy szebb napon talán a vigyorgás is menne neki.

– Értettem. Én mit csináljak?

– Még mindig te vagy a második számú parancsnok a helyszínen, ezért szeretném, ha találkoznál a nappali műszak kapitányával és azzal, aki az állami rendőrségi kontingenst vezeti. Utána csatlakozz Sterlinghez! Sterling, te és Kearney a szomszédokkal kezditek, akikkel Brooklyn általában együtt szokott lenni iskola után. Utána, Kearney, te csatlakozol Burnside-hoz. Építkezés van a szomszédság hátsó részén, egy bővítés. Azt akarom, hogy nézzétek meg ezt az építkezési területet. Veletek tart néhány helyi zsarú is. Sterling, Eddison, ti a környék elején és az iskolában nézzetek szét! Térképezzétek fel Brooklyn útvonalát, aztán beszéljete az igazgatóval és a kislány tanáraival! A gyalogátelőkönél délelőtt dolgozó tiszték már elmentek, de a délutáni műszakosok korán jönnek, így beszélhettek velük is, mielőtt elkezdik a munkát.

– Vettem – válaszolom.

– Sterling, tudod, mit fogok kérni tőled?

– Próbáljam elkerülni, hogy Mercerék meglássanak?

– Amennyire csak lehet. Mrs. Mercer hisztérikus, és a férje sem sokkal jobb. És bár nem vagyok az a típus, aki azt mondja, hogy a világ összes szőke, kék szemű emberére hasonlítasz, de erre a kislányra konkrétan emlékeztetsz.

Megnézem alaposan Brooklyn képét a tabletemen, aztán lehajtom a napellenzőt, hogy belenézzek a tükörbe. Watts nem téved.

Ez az egyik dolog, amire őszintén szólva nem számítottam, amikor úgy döntöttem, hogy belépek az FBI-hoz. Aggódtam a külsőm miatt, igen, de inkább azért, mert mivel szőke és csinos vagyok, *nagyon* fiatalnak tűnök. Bár jelvényt és fegyvert viselek a csípőmön, az irodában dolgozók csak egy-két éve szoktak le róla, hogy megkérdézzék: nahát, ma van a „hozd be a gyereked a munkahelyre” nap? Aggódtam, vajon komolyan vesznek-e majd, vagy állandóan küzdenem kell azért, hogy az emberek meghallgassanak, válaszoljanak és engedelmeskedjenek. Ezért összeállítottam magamnak egy listát a munkára vonatkozó szabályokról, és nagyon szigorúan betartom őket.

Csak feketét és fehérét viselj – mert ez szigorú, rideg, és cseppet sem kislányos.

A hajamat kontyban vagy összetűzve viselem, mert ez is szigorú és rideg külsőt kölcsönöz, plusz ügyelek arra, hogy ne kössem túlságosan fentre a hajam, mert még egy balerinakontynak nézik.

Minimális sminket használok, eleget ahhoz, hogy profinak tűnjek, de nem eleget ahhoz, hogy úgy tűnjön, mintha túlságosan is próbálkoznék, vagy mintha élvezném a sminkelést. (Pedig igen. Imádom a szemfestéket. És a rúzsokat. Meg a szájfényt is. A polcok a mosdóm mellett úgy néznek ki, mint egy Sephora-katalógus).

Utólag beismerem: túlságosan is aggódtam emiatt. Még azután is, hogy a ruháram és a stílusom megváltozott, és azután is, hogy látom, Ramirez és más vezető női ügynökök kiváló példájának köszönhetően egyre több női energia lopakodik be a munkahelyre.

Szóval korábban csak amiatt aggódtam, hogy túl fiatalnak tűnök. Az soha nem jutott eszembe, hogy túlságosan úgy festek, mint egy áldozat, és ezzel fájdalmat okozhatok a családtagoknak.

Aztán eljöttem Quanticóba, és megtudtam, mi történt Faith Eddisonnal, láttam a képeket, és láttam, hogy Faith szüleinek eláll a szava, és nagyot sóhajtanak, amikor először néznek rám. Faith gyerekkorában szőke volt és kék szemű, de idővel talán besötétedett volna a haja, és egyáltalán nem hasonlított volna rám. Persze más dolog ezt tudni, és megint más azt látni, hogy a fiad egy olyan nő kezét fogja, aki mindössze három évvel fiatalabb, mint amennyi a lányod lenne most, és ugyanolyan a külseje, mint annak a gyerekeknek, akit elvesztettél.

Sosem gondolkodtam azon, miért várt Bran olyan sokat, mire bemutatott a szüleinek, miközben már javában jártunk. Pedig a munkahelyi irattartó szekrényén lévő fotó is elég figyelmeztető jel volt.

Visszahajtom a napellenzőt, amikor behajtunk Mercerék utcájába. Akár egy állatkert: mindenhol rendőrautók parkolnak, némelyik megkülönböztetett jelzéssel, mások anélkül. Szomszédok, barátok, családtagok és vadidegenek nyüzsögnek az udvarokon meg az utcán. Híradós stábok és furgonok foglalnak el minden létező helyet, ami nem magánterületnek számít. Az egyik házban egy limonádés standot alakítottak át önkéntesek jelentkezési állomásává.

– A kurva életbe! – sóhajt fel Ramirez. – Micsoda zűrzavar!

Mellettem Eddison az állat dörzsöli az egyik kezével. A másikat ökölbe szorítja.

3

TALÁLUNK EGY HELYET A TEREPIJÁRÓNAK két házzal arrébb, ahol Watts-nak és csapatának sikerül behajtania. Watts megérinti az első útjába akadó egyenruhás rendőr vállát.

– FBI. Scott kapitányt keressük.

A rendőr megfordul, és Mercerék házára mutat, meg a veranda lépcsőjén álló egyenruhásra, aki keresztbe tett karjával és elutasító, mogorva tekintetével mindenkit elriaszt maga körül. Olyan széles terpeszbe rakta a lábait, hogy teljesen elzárja a bejárati ajtóhoz vezető utat.

– Köszönöm.

Nem vagyok benne biztos, hogy a tekintélyt sugárzó tekintet, a céltudatos járás vagy Eddison arckifejezése miatt, de az emberek nagyon gyorsan félreállnak az utunkból. Van valami félelmetes abban, hogy kilenc felfegyverzett FBI-ügynök teljes gözzel vonul. Az egyik szomszédos udvart élénk rózsaszín fémflamingók borítják. Az utcához legközelebbi műadarak nyakába egy transzparenst akasztottak, amelyen nagy betűkkel az áll: KAPD BE, STEVE. Ez a kicsinyes stílus nagyon a lakószövetségre vall. Most látom, hogy van ott egy birkatekintetű férfi, aki sorban kihúzgálja a flamingókat, és egy talicskába pakolja őket.

Ez a fajta problémázás nagyon távol áll a környéket megrázó tragédia szintjétől.

Eddison barna ballonkabátja meglibben, ahogy hosszú lábával a többieket megelőzve Mercerék verandája felé igyekszik. Megáll, bemutatkozik a kapitánynak, majd visszanéz Wattsra.

Watts mindössze egy halvány mosolyt küld felé, ahogy elhalad mellette. Négy éve ő a csapatunk vezetője; megszokta, hogy ő az első, akit értesítenek.

– Scott kapitány – köszönti Watts a lépcsőn álló férfit, kezében a már kinyitott iratmappával. Rendezett, ősz csíkokkal tarkított hajából néhány tincs az arcába hullik.

– Kathleen Watts különleges ügynök. – Sorban bemutat mindannyiunkat.

– Frederick Scott – feleli a kapitány, viszonzva a biccentést. – Mondanám, hogy üdvözlöm, de ne tegyünk úgy, mintha. – Rám pillant, és bár láthatóan igyekszik uralkodni az ösztönös reakción, összerenzen.

– Én nem leszek közvetlen kapcsolatban a Mercer családdal – közlöm vele.

– Gyakran felmerül ez a probléma?

– Elég gyakran.

– Nelson! Murdock! – A felhajtó végében álló két zsarú megfordult a kapitány kiáltására. – Maradjatok itt ezekkel az ügynökökkel! Lássák el őket mindennel, amire szükségük van. Watts ügynök, bemutatom a szülőknek. McAlister nyomozó velük van; ő lesz a belső embere.

– Ramirez – szólal meg Watts.

Ramirez Watts után siet a lépcsőn, de előtte még odadobja nekem a kis nejlonszatyrot, amit a csomagtartóból vett ki, majd követi a

kapitányt befelé. Eddison marad, hogy beszéljen a kapitánnyal, míg Watts csapatának többi tagja szétszéled, hogy a saját feladatát végezze.

Nelson és Murdock mindketten fiatalok, valószínűleg a húszas éveik közepén-végén járnak, és túl régóta dolgoznak zsaruként ahhoz, hogy az FBI érkezését farokméregetésnek tartsák, de ahhoz még nem elég régóta, hogy elégedetlennek tűnjenek múltbeli együttműködések és területfoglalások miatt. Ez egy meglepően kicsike halmaz, de ez van. A bűnüldözés különböző ágai hiába akarnak jól együttműködni, ez nem mindig sikerül.

Murdock hosszú, keskeny orrán egy félig lecsúszott szemüveg pihen – és körülbelül ez minden megkülönböztető jegy, ami első pillantásra feltűnik nekem. Kearney bemutat bennünket, kezét nyújtanak, aztán elbizonytalanodnak – valószínűleg azért, mert nők vagyunk –, és végül egyfajta kínos félszegség telepedik ránk.

Szóval szerintem inkább a húszas éveik közepén járhatnak.

– Melyik szomszédjával szokott hazajönni általában? – kérdezem tőlük.

– Azzal – válaszolja Nelson, és közvetlenül az utca túloldalára mutat.

– A kislány neve Rebecca Copernik. A szülei Eli és Miriam, a bátyja Daniel. A család minden tagja itthon van ma.

Elindulunk az utca túloldalára, és egy pillanatnyi tétovázás után a rendőrök úgy követnek minket, mint a megriadt kiskutyák. Kearney bekopogtat az ajtón. Én régebben vagyok a csapatban, de neki több ügynöki tapasztalata van. Nem kötnek bennünket mereven a rangok, de a válság pillanataiban a rend megnyugtatja az embereket, tudjuk, kitől érkezet parancs, és kihez lehet fordulni.

Eli Copernik kimerülten nyitja ki az ajtót. Vagy egyébként is gyűrött ember, vagy még mindig a tegnapi ruháit viseli. Fáradtan

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

nekitámaszkodik az ajtófélfának, ujjával a kereten lévő kék-arany mezuzát dörzsölgeti.

Kearney ismét bemutat bennünket, ezúttal kevésbé lendületesen, mint a tisztéknek. Eli lassan bólogat, majd beenged minket. A tiszték egy kicsit rétváznak, és úgy döntenek, hogy egyelőre a verandán maradnak, hátha a kapitányuk szólítja őket. Vagy beszél nekik. Nehéz lenne megállapítani, melyik miatt aggódnak inkább.

– Úgy tudom, Rebecca tegnap betegen jött haza az iskolából – kezdem, miután a feszült udvariaskodásnak vége. – Gondolom, sok mindenben ment keresztül az elmúlt napban, de mit gondol, vajon hajlandó lenne válaszolni néhány kérdésre?

– A feleségem odafenn van vele – feleli igen vagy nem helyett.

Kearney-vel összenézünk, ő felpillant a lépcsőn. Aztán leül a nappaliban Eljjal és Daniellel – nagyon sovány fiú, aki úgy néz ki, mint azok a tizennégy évesek, akiknek pár hónap alatt szinte megduplázódik a testmagasságuk –, én pedig elindulok fölfelé. Rebecca szobáját nem nehéz megtalálni; egy kissé zilált, szivárvány alakú fátábla lóg rajta. A felhőket, amikben az ív végződik, csillogó, egymásra rétegzett egyszarvú matricák borítják. Halkan kopogok be, hátha alszik.

Miriam nyit ajtót, aki még a férjénél is kimerültebbnek tűnik.

– Jaj, istenem – nyögi. Aztán rögtön hozzáteszi: – Bocsásson meg, nem ezt akartam mondani!

– Semmi baj, Mrs. Copernik. Tudom, hogy a helyzetre érti. Nem veszem magamra. – Nem mosolygok, mert az nem lenne helyénvaló, helyette barátságosan biccentek. – A nevem Eliza Sterling, és az FBI-tól jöttem. Szeretnék beszélni Rebeccával, ha ön szerint készen áll rá.

– Arcüreggyulladás van. Az orvos tegnap antibiotikumot adott neki, de...